

A jaguár

Furcsa álmot láttam én ma éjjel:
Szikráztam az égnek boltozatján,
De kerítóm, e szörnyarcú némbér,
Ó, az élet, rossz sorsot szabott rám.

Jaguárrá változtatva engem,
Úgy, mint kit esztelen vágya éget,
Roppant vész lángolása szívemben,
Izmaimban örült reszketések.

S emberlakta táj felé lopóztam,
Át a homályos és pusztá réten,
Hogy éjféli étkem elorozzam,
Isteni törvény rendelte részem.

S akkor földerengett a sötét, mert
A fák közt törekeny testű lány állt,
Látom most is fülében az ékszert,
Dámvad-léptét s a királyi szempárt.

„Boldogság Álma, Fehér Menyasszony”...
Gondoltam reszketve és zavartan,
De így szólt: „Ne moccanj, maradj nyugton!”
S szemem halk, szerelmi bódulatban.

Én megadón előtte hevertem,
Hallgató foglya intő szavának,
És mint a sakál, zsákmánya lettem
Rám támadó, vérszomjas kutyáknak.

S elrejtette a ligeti ösvény,
s ahogy ment, halk és könnyű léptek,
Fülbevalóján forgott a holdfény,
Gyöngyeivel csillagok beszéltek.

A sas

A sas egyre feljebb repült, az Ég
Trónusához, szállt csillagpítvarokba,
Királyi volt röpte, gyönyörűség,
És szárnyain tündökölt barna tolla.

Hol élt azelőtt? Királynál talán:
Lakhelye volt az állatkerti ketrec,
S rikoltott, ha jött a tavasz-leány,
Ki a méla hercegbe volt szerelmes.

Vagy tán varázsló barlangjában élt,
S mikor a szűk ablakocskán kinézett,
Magasság babonázta meg szemét,
És napfénné varázsolta a szívet.

Nem mindegy? Ott fent az azúr tökély
Játszva-csábítva tárult fel előtte,
És három nap repült és három éj,
S fuldokolva halt bele a gyönyörbe.

Meghalt, igen! De le nem eshetett,
Mert a földkörüli mozgásba szárnyalt.
Irdatlan mély tátongott odalent,
Mégis gyenge volt az vonzóhatásnak.

Fénysugaraktól pászmás volt a menny,
A fennséges-hideg fény áthatotta;
Oszlásról nem tudva, szállt szüntelen,
Holt szemekkel nézett a csillagokra.

A mélybe már nem egy világ omolt,
Nemegyszer arkangyal-trombita harsant,
De játék prédája sohase volt.
A sas nagyszerű teste – égi sírhant.

A kiselefánt

Mint a kiselefánt, most úgy szeretlek,
Kinek Berlin a szülőhelye, Párizs,
S a vattapuha lépcsőkön dobogja
Végig az állatkerttulaj szobáit.

Ne is kínálj neki francia kiflit,
Fejeskáposztát is hiába adnál,
Nem kíván mást, csak mandarinszeletkét,
Egy kockacukrot vagy egy kicsi bonbont.

Ne sírj, édesem, hogy szűk ketrecébe
A csöcsclékből a bolti segédek
A szivarfüstöt az orra alá fújják,
Hogy úgy hahotáznak a midinettek!

Ne hidd, kedvesem, hogy eljő a nap majd,
Mikor dühödten szétszakítja láncát,
S az utcán robogva, mint autóbusz,
A jajongó tömeget összenyomja.

Nem, inkább jelenjen meg álmaidban
Brokátban, bronzban, strucctollal, miként az,
A Nagyszerű, ki egykor a riadtan
Álló Rómába vitte Hannibálját.

(Bajcsi Cecília ford.)